

Tom Behnke (FP):

Vi har her i Folketinget adskillige gange haft forespørgselsdebatter, og der er blevet vedtaget forskellige motiverede dagsordener på dette område. Det er debatter, som har været meget gavnlige, og det ser ud til, at vi nu når frem til et forslag, som om ikke andet så i hvert fald er en råskitse til, hvordan vi skal komme videre på dette område. Det er dog bedre end ingenting, og det har vi ventet på længe. Men man kan også sige, at alle disse forespørgselsdebatter og motiverede dagsordener, som er vedtaget i Folketinget, ville have været fuldstændig overflødige, hvis amterne og kommunerne havde levet op til den forpligtelse, de har, og havde påtaget sig det ansvar, som de nu engang har og har haft igennem meget lang tid.

Hvis tingene havde fungeret ude omkring, var der ingen grund til, at Folketinget havde beskæftiget sig så meget med det, som tilfældet har været. Dermed være ikke sagt, at det ikke er godt, at Folketinget diskuterer emnet, for det er fint nok. Men det er en kedelig baggrund, vi gør det på, nemlig at der bliver gjort alt for lidt på dette område både af amterne og af kommunerne.

Ministerens lovforslag går bl.a. ud på en forenklet klageordning. Det synes Fremskridtspartiet selvfølgelig er positivt. Det er altid rart at se, at noget bliver forenklet og gjort mere overskueligt, og specielt at man også sætter en frist på, hvor lang sagsbehandlingstiden må være. Nu siger man, at den maksimalt må være 7 dage. Vi synes, det er fint, at man nu får nogle klare og præcise spilleregler for, hvordan det skal være.

Man kan så diskutere, om den forenkling af klageordningen er hensigtsmæssig, om det er det rigtige, man gør, for allerede på nuværende tidspunkt er der jo kommet den første indsigelse, nemlig at det ikke er hensigtsmæssigt, at det er en administrativ myndighed, der skal træffe afgørelse om tvangsindlæggelse og tvangsindgreb i øvrigt, men at det burde være en dommer, der tog sig af det. Den indsigelse må vi selvfølgelig se på sammen med de øvrige indsigelser, der vil kunne komme.

Det, der også er vigtigt, og som ministeren også præciserer i lovforslaget, er, at der bliver en sammenhæng og koordinering ved udskrivning af patienterne, således at patienterne altså ikke bare bliver sparket ud fra de psykiatriske afdelinger og så i øvrigt overladt til sig selv indtil den dag, hvor de bliver så syge igen, at de er nødt til at blive indlagt en gang til.

Det er hensigtsmæssigt, at man laver en koordinering af tingene, sådan at der er en sammenhæng mellem sygehuspsykiatrien, distriktspsykiatrien og socialpsykiatrien. Vi har flere gange fra Folketingets side efterlyst, at man laver en koordinering af tingene derude, således at vi ikke får den situation, som vi desværre har set alt for ofte, nemlig at sindslidende personer sidder alene og bliver mere og mere syge, indtil de er så syge, at man er nødt til at tvangsindlægge dem. Det er selvfølgelig ikke vejen frem. Vejen frem er, at vi får samlet dem op på et langt tidligere tidspunkt.

Det er også godt, at ministeren får beskrevet, hvordan kompetence- og ansvarsforholdene skal være, og at det bliver præciseret, hvem det er, der har kompetencen, og hvem det er, der har ansvaret for de psykiatriske patienter.

Det er også rart, at ministeren får i hvert fald perifert berørt lokaleforhold og andre fysiske rammer på de psykiatriske afdelinger, og der er ingen tvivl om, at netop de psykiatriske afdelinger i den grad trænger til en kærlig hånd.

Men i hvert fald for Fremskridtspartiet er der heller ingen tvivl om, at der er behov for mere personale og for bedre personale. Det kan ikke være rigtigt, at Danmark med den udvikling, der i øvrigt er her i landet, er et af de lande, der bruger mest medicin i behandlingen. Hvis vi kigger lige over på den anden side af Kattegat på Norge og ser, hvordan de deroppe tager sig af sindslidende personer, så bruger de langt mindre medicin deroppe, langt mindre fiksering og langt mindre tvangsbehandling af sindslidende. Det kunne vi godt lære noget af.

Det tyder på, at vores personale på de psykiatriske afdelinger har behov for at blive efteruddannet og få mere viden om, hvordan de bedre og mere målrettet kan behandle de sindslidende.

Der er allerede indbudt til en konference, hvor disse ting skal diskuteres. Den ser vi i Fremskridtspartiet meget frem til, ikke mindst fordi ministeren i forslaget præciserer, at falder der guldgrube på denne konference eller i de mange høringssvar, som forhåbentlig kommer, er ministeren indstillet på at ville se velvilligt på dem. Og det vil vi så også i Fremskridtspartiet.

Det bliver nok en lang udvalgsbehandling, men det er også bedre, at vi får det gjort grundigt og så får et rigtig godt lovforslag, når vi når frem til en tredje behandling.

Fremskridtspartiet går i hvert fald meget positivt ind i arbejdet.